

נור אהרן

פרשת
עקב

כניסת השבת: י-ם: 18:51 מרכז: 19:11 נא לשמור על קדושת הגליון. אין לקרוא בשעת התפילה או קריאת התורה

ואכלת ואכלת ואכלת... או ואכלת ושבעת?

עורך: ראם בן טוב

אנחנו נתקלים כל יום בשני סוגי אנשים יש כאלו שלא משנה מה תתן להם, תמיד יהיה להם מה להעיר, משפחה מגיעה לצימר, עוד לפני שהם נכנסים ניתן לקלוט שני אחים כל אחד בהסתכלות שונה לחלוטין, האחד כבר תוך כדי סיבוב המפתח בחדר משגר את 'יריית הפתיחה': אם ככה קשה לסובב את המפתח על ההתחלה בטוח הכל פה הולך להיות דפוק..."

טוב, נכנסים פנימה, וה'קטר' מתחיל לקטר: "ממש לא הגזימו, 800 ש"ח ללילה, אפילו חצי זה לא שווה, תראו את הצבע של ארונות המטבח, מה הקשר בין ירוק בקבוק לידיות מכסף..."

ומנגד האח השני רואה את הדברים אחרת לגמרי "איזה עוצמה יש למזגן, ודרך אגב עמדו במילה - הצימר באמת מצוחצח, ואיזו ספה נוחה, היא שוקעת בדיוק כמו שאני אוהב..." מדוע האחד מרגיש 'רעב מהחדר' ולשני תחושה של שובע? התשובה נמצאת בפרשתנו: "ויענך וירעיבך ויאכילך את המן אשר לא ידעת ולא ידעון אבותיך, למען הודיעך כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם, כי על כל מוצא פי ה' יחיה האדם". קודם כל תכיר בעובדה שתחושת

השובע תלויה אם הקב"ה ירצה שתהיה שבע! "מוצא פי ה'"... לא כמות הלחמניות ולא כמות המזומנים, ובטוח שלא ריבוי החדרים שבביתך יקבעו אם תהיה שבע! אלא "כל מוצא פי ה'" נסביר!

המתכון לטיול מושלם...

נאמר בפרשתנו "ועתה ישראל מה ה' אלוקיך שואל מעמך? כי אם ליראה את ה' אלוקיך, ללכת בכל דרכיו ולאהבה אותו..." רגע רגע, שואלת הגמרא, וכי יראת שמים זה דבר קטן? [מה ה' אלוקיך שואל מעמך...]. איך אפשר לומר שיראת ה' ואהבת ה' זהו דבר קטן? מתרצת הגמרא: כן! אצל משה זה נחשב לדבר קטן! מדוע? מבאר מורנו ורבנו הרב יוסף מרקוביץ שליט"א: משה רבנו בא להעניק לנו רצפט להפסקת הסימפטומים של קיטורים ותלונות, ומתחילים

ליהנות מחוויה ששמה "למען תחיון"! מה יש - אומר משה: הכל מתחיל ב"כי אם ליראה"! ברגע שיהיה לך יראה, אומר משה, את ההמשך אתה תקיים בכיף... "לשמור את מצוות ה' ואת חוקותיו אשר אנוכי מצווך היום לטוב לך", בלי יראה אי אפשר לקיים את ההמשך? יראה בשורשה תלויה בעין של הבנאדם! יראה הם

כשעמוס לא מפסיק להעמיס...

התור מול דלפק הקבלה של המלון התקדם בעצלתיים, עמוס הביט בשעונו בעצבנות, רק זה חסר לו, לאחר לארוחת הצהריים הראשונה של הנופש, רק מהמחשבה על כך נהיה לו חם בכל הגוף "כן, אדוני במה אוכל לעזור?" פנה אליו הפקיד סוף סוף

"עמוס ועדינה בר-עמי" השיב עמוס "הזמנו חדר לשלשה ימים ואם תוכל בבקשה להזדרז כי נראה לי שעד שאני לחדר באוכל כבר יגמרו הפרגיות השרופות כמו שאני אוהב"

"אוקיי, עוד רגע, אני לא רואה אתכם... אה, כן כן, חדר 502 מאחורי הבריכה הכי קרוב לחדר האוכל כמו שביקשתם" הפקיד האדיב הגיש לו את מפתח החדר "תהנו" הוסיף בחיוך.

"טוב אני רץ לחדר להניח את המזוודות, בנתיים את תלכי לחדר האוכל לתפוס מקום קרוב לבר, ואל תשכחי לחפש שקית כדי לקחת דברים לחדר" הוא טס אל חדר 502 וחוזר במהירות, זהו עכשיו ניתן להתחיל להעמיס כמו חברת הובלות אמיתית, רק מהקמ"ש שעשה עמוס הלוך וחוזר מהבר אל השולחן היה ניתן

לחזור מטבריה אל ביתו שב-בת ים, 19 סוגי סלטים נערמו על השולחן, מגשי פרגיות ובשר צלוי, הוא חייב לנצל את האלפייה שהשקיע ללילה "זו רק ההתחלה" הוא מסמן לאשתו, וכך נערמות הצלחות העמוסות באוכל שאפילו אם עם ניתוח הרחבת קיבה לא נצליח לגמור אותן מעתה ועד ראש-השנה, אבל עמוס ממשיך לתזוז בין הבר לשולחן, הרי יש גם קינוחים ויש גם את השקית שצריך לקחת לחדר, הנה הוציאו עכשיו מגש ענק של 'קרם-שניט' הוא חייב להיות הראשון שחונך אותו, רק מהכמות של הצלחות בשולחנו היה ניתן לפתוח קייטרינג, אבל עמוס ממשיך להעמיס. נו, אנחנו צוחקים, אבל יש כאן שאלה רציניות, מה גורם לנו לא להרגיש שבעים???

"והיה עקב תשמעון..." חייבים

לעבור למצב של שמיעה במיוחד עקב המצב השרוי בארצנו - יוצאים לדרך, בהצלחה!

השובע לא תלוי בכמה אתה אוכל...

תחושת השובע לא מתחילה ונגמרת בענייני אוכל בלבד! בכל תחום בחיינו יש צורך לשובע בשלב מסוים.

אותם אותיות של המילה **ראיה**. חביבל'ה, אם תתבונן בבריאה תראה שהכל פה זה יד הבורא.

הנה לשון הזהב של גדול הרופאים בכל הזמנים – הרמב"ם [הלכות יסודי התורה]: "האל הנכבד והנורא מצווה לאהבו וליראה אותו, שנאמר: 'ואהבת את ה' אלוהיך'. והאריך היא הדרך **לאהבתו**? בשעה שיתבונן האדם במעשיו וברואיו הנפלאים... **ויראה** מהן חכמתו שאין לה ערך ולא קץ – מיד הוא אוהב ומשבח ומפאר ומתאוה תאוה גדולה לידע את ה' הגדול..." וממשיך הרמב"ם במתק לשונו: "וכשמחשב בדברים האלו עצמן מיד הוא נרתע לאחוריו ויפחד וידע שהוא בריה קטנה שפלה אפלה עומדת בדעה קלה מעוטה לפני תמים דעות..." חברים! בימינו רואים איך יצור קטנטן, מעיד על עוצמתו של הכל יכול ומזכיר לכל החכמים מי החכם באמת..."

הנגיף הקטן שכופף את החכמים הגדולים...

היום מוכח מעל כל ספק גדול עוצמתו של הבורא ומאידך קטנותם של כל אותם 'אינטלקטואלים' המהלכים סביבנו! עד היום העולם המתקדם שידר תחושה שהככל בשליטה... אלא מה רואים בחוש לאיזו רמת אפסיות הביא אותם הבורא... הולכים אל הלא נודע... אל הלא נודע... רק שקשה להודות בעובדה שהפתרון הוא שאין שום פתרון מלבד למזער נזקים, אז אולי סוף סוף, אל תתביישו לומר "אצבע אלוקים היא..." אלא מה? עדיין לא נגמלנו לגמרי מהתחושה שרק על הלחם לבדו יחיה האדם... היא זאת שחוסמת לכל החכמולוגים את היראה, את הראיה!

כל הטעמים שבעולם הם עדיין לא לטעמו...

נחזור לפסוק בו פתחנו את דברינו "וזכרת את כל הדרך אשר הוליכך ה' אלוקיך זה ארבעים שנה במדבר, למען **ענותך** לנסותך... ויענך וירעיבך ויאכילך את המן אשר לא ידעת... למען הודיעך כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם כי על כל מוצא פי ה' יחיה האדם..." ושואל הרב: על איזה עינוי מדברת התורה? הרי אנחנו יודעים שהמן שנשלח לבנאדם נתן לו טעם בגרונו בדיוק על מה שהוא חשב באותו רגע! בא לך על פיצה עם תירס וקצת בצל? קבל בול אותו טעם של פיצה אורי... מתאים לך טעם של 'שווארמת ניר' – קבל חביבל'ה טעם משובח כולל עמבה וטחינה בדיוק כמו שאתה אוהב... אלא מה? יש כאלו שאף פעם לא שבעים! הם רוצים להרגיש את הפיתה עם השקית החומה המרעישה והטחינה שנשפכת על השפם, הם צריכים לנגוס והרגיש שכל ביס זה ביס – להם מן זה "ויענך" זה עינוי, אבל הלוואי שפה

זה היה מסתיים... הגרוע מכל שישנם כאלו שתמיד ישארו רעבים, איך זה קורה? נסביר!

לצאת מהמסעדה עם תחושת - פספוס...

"צדיק אוכל לשובע נפשו, ובטן רשעים – תחסר!" אמר שלמה המלך ומסביר הרב: יש כאלו שאתה מסתכל עליהם במסעדה אתה מרגיש חלק מנשיונל – ג'אוגרפיק, אתה רואה ממש אריה שטורף זברה, אבל בסוף הוא יוצא ומודיע חגיגית "צחי, ת'אמת היה בא לי עוד מנה..." אם היה לו עוד בטן הוא היה מכניס, הוא הולך הבייתה רעב! מה קורה פה? התשובה – אומר הרב: שובע זה משהו נפשי! אם אתה מברך כמו בנאדם את ה', מיד אתה מקבל מנגד ברכה! ה' ישלח לך ברכה! על כל מוצא פי ה' יחיה האדם – **פירוש** אם אתה מוציא מהפה שלך את מוצא פי ה' – את הברכה כמו שצריך אתה מקבל בתמורה ברכה במעיים!

אז אל תתבלבל מהריחות והצבעים של הקישואים הממולאים, תמתין רגע תברר מה מברכים?! לא, הוא יגיד לך "שהכל פוטר הכל"... תגיד ת'אמת, כשאתה צריך דחוף איז העברה בנקאית דרך הטלפון והפקידה אומרת לך "אדוני אני לא שומעת טוב, שוב מה מספר החשבון?" ואתה מנסה "2... 3... 6..." בלי לחפף כאן הכל צריך להיות ברור כדי שהפלטמוס לא יגיעו בטעות למישהו אחר, אז למה כאן אתה לא מבין שהברכה גם כן צריכה להגיע ליעד מסוים? תחווה את הרגע הקסום שאתה והבורא שניכם ביחד ממש... "ברוך... אתה... ה'... אלוקינו..." לאט אבאל'ה, אתה תקבל אחלה של העברה ולא בנקאית, אתה תרגיש את זה במעיק, זו המציאות, אומר הרב, מי שלא מכניס את מוצא פי ה', לא רואה את השובע, ומדוע? כי הוא בטוח שעל הלחם לבדו, על הטנקים לבדם, על חיל האוויר לבדו, על האמריקאים לבדם, על השכל לבדו, בא ה' ואומר לנו: בני, מעוניינים לשמוע אותי? רגע רגע... בודאי, מי לא? התשובה – והיה עקב! תעקוב אחרי המציאות ותגלה בכל פינה את מוצא פי ה'! אתה מחייה את המציאות, הופך אותה למשהו רוחני, ואלוקים מנגד שולח לך ע"י מוצא פי ה' את הסייעתא דשמיא ללכת עם תחושה של שובע! תחושה שלא חסר לך כלום. "כל המצוה אשר אנוכי מצווך היום למען **תחיון** – בלי **מצוות אין שמחת חיים**!", אומר הקב"ה אל תהיה מאותם אלו שרצים לנופש וחוזרים וצריכים עוד נופש מהנופש... אתה תקיים ת'מצוות, תכניס אותי לתמונה, תברך, ואז תגלה חוויה – "תחיון" שמחת חיים אמיתית... שנזכה!

שבת שלום
רן אהרן בן ישעיהו

תכל'ס מה ה' רוצה ממני בשטח...

ידוע שהפושעים האלו הציגו לעולם שקרים שבהם הם מספרים כמה טוב בגיטאות, אפילו בית חולים עם מיטב המיכשור והרופאים הוקם בשביל השקר הגרוע שלהם. אלא מה, שבדיוק בבדיקת פתע שנערכה ע"י אחד מנציגי המדינות הוקפצנו האנשים החולים לטיפול מידי... ושם מה נאמר, שני רופאים יהודים טיפלו בי בצורה שלא חלמתי, ותוך מספר שבועות הפצע עבר כלא היה, ובניסי ניסים הצלחתי לשרוד את המלחמה... הנס מתעצם שבעתיים כשלמפרע התברר שכל מי שהלך ימינה הלך בעצם לצעדה הארוכה הידועה לשמצה, שעם הפצע שהיה לי לא הייתי מצליח לשרוד אפילו את הקילומטר הראשון... "על כל מוצא פי ה' יחיה האדם"... עובדה!

סיפור השבוע

אהרן משה שטיין מספר: בסלקציה המפורסמת של הרשעים שם בגרמניה הגעתי עם כף רגל גדושה במוגלה נוראית. אלא מה, ידעתי שאם הם יבחינו שאני צולע הם יאמרו לי שמאלה, ולא עלינו אנשים כמעט ולא ראו משם דרך חזור. אזרתי גבורה ואמרתי לעצמי "אתה תלך רגיל עם הכאב וה' יעזור"... והנה בדרכי אליהם התפוצצתי מכאב, אבל הרצון לחיות... ואז הסלקטור מסמן לי "ימינה" לעבודה! שמחתי בליבי, אך תכל'ס בשטח אמרתי לעצמי "על מי אני עובד? אם הקב"ה קבע שאני ינצל למה לי לשחק משחקים..." [חברים, תראו מה זה דרגה של אמונה – הלוואי עלינו כזאת אמונה...] ואז איכשהו חזרתי שוב לתור והפעם בתור אדם רגיל, צלעתי על הרגל והסלקטור סימן לי "שמאלה" למקום הנורא... אלא שפה מתחיל הסיפור...

להצלחת משפחת בר

לרפואת עליה בת שמחה

לע"נ נעימה בת רוזה, ומרים פרידה בת רייזל

לתרומות, הקדשות, לקבלת העלון במייל וכן לחלוקה באזור המגורים: 052-7680962 neraharon1@gmail.com

לשמיעת שיעורי מורנו הרב מרקוביץ חייגו לקול הלשון - 03-6171111 ובזיהוי קולי לומר את שם הרב

וכן לשמיעת שיעורי הרב רן אהרן בן ישעיהו (קול הלשון) חייגו 073-3211786 שלוחה 11